

”De raske har ikke brug for læge, det har de syge”

Sidder Jesus i regeringen eller regionsrådet?

Noget kunne godt tyde på det.

Og ingen fylder ung vin på gamle lædersække, for så sprænger vinen sækkene. Nej, ung vin på nye sække.

Der dyrkes mere og mere vin i DK. Klimaet er blevet varmere og vådere. Hvad med afgrøderne? Er de ændret?

Vi fejrer at høsten er i hus, men dagens evangelietekst bringer prædikanten på afveje og vildveje, og vi ved ikke hvor vi ender henne. Måske vi går i ring eller vi kører frem og tilbage som mejetærskeren på marken eller traktoren, der vender jorden nu, inden vinter. Frem og tilbage.

”Men det skal nok gå alt sammen”.

En kendt Klima aktivist Rob Hopkins har været i festsalen på Københavns rådhus og holde et foredrag. Han kom ind med en lille kasse, som han åbnede – den indeholdt et lyserødt lys – den indeholdt fremtiden: hvordan verden ville se ud i 2030, hvor det er lykkedes os at løse klimakrisen.

Han kom med visioner – ikke med løftede pegefingre, og hans visioner udsprang af spørgsmålet:

Hvad nu hvis?

Hvad nu hvis, vi elskede hinanden i stedet for at hade hinanden?

Hvad nu hvis forsvarsforliget blev brugt på fertilitetsbehandling? (det har jo lidt at gøre med den første – med at elske i stedet for at hade)

Hvad nu hvis grise kunne tale? (ja, det kan de så osse næsten, har vi lige hørt)

Hvad nu hvis grise kunne stemme? (Ville de så have flere dyrlæger i yderområderne?)

Hvad nu hvis?

Et god måde at tale i løsninger på.

En god måde at bringe visionerne frem.

Visionerne om fremtiden – om klimaet – om ægteskabet – om menighedsrådsarbejdet – om skolen – ja, om det hele.

Udsagnet: Hvad nu hvis, kan bruges i alle sammenhænge.

Nu vender jeg så udsagnet om og spørger:

Hvad nu hvis Jesus ikke havde levet?

Hvad nu hvis vi ikke havde Det nye Testamente?

Og så havde vi nok stadig haft nogle spise- og fasteregler, som vi skulle overholde, og så havde vi sikkert også levet efter nogle ære/skam begreber, som vi finder hos både jøder og muslimer og i bandemiljøet.

For alt det gjorde Jesus op med.

Han spiste med dem, de andre ikke ville spise med.

Satte sig til bord med tolderne – dem, der arbejdede for den romerske besættelsesmagt - de hvis erhverv var noget med penge – det var ilde set blandt jøder.

Og faste gør vi heller ikke. Nogen gør, det ved jeg godt, men faste er ikke en religiøs anordning, vi skal overholde. Nu om dage faster man af andre grunde.

En antropolog kom engang til Danmark og skulle lave feltstudie om os, og blev indbudt til en frokostbuffet, og her fandt han så ud af, at vi dog alligevel har nogle spiseregler. Han fik nogle blikke, der betød: "du gør noget forkert." Og hans bog om os kom til at hedde: "Man begynder ikke med osten"

Men et er religiøse spiseregler – noget andet er sædvane og skik og brug.

Sangerinden Kathrine Muff – I ved hende fra Fællessang i fjernsynet – hun blev kendt af alle under corona nedlukningen. Jeg mødte hende til et fællessangsarrangement sidst i august. Her fortalte hun, at hun er vokset op i et kristent miljø. Og gået på skoler med lutherske missionsk/indre missionsk værdisæt) Her har hun lært alle vore skønne salmer, som hun nu snart vil berige os med i programmet "Før søndagen" sammen med Mathias Hammer. Det kan kun blive godt.

De vil synge og gennemgå både de kendte salmer, og også nogle nye. For forandring skal der til. Udvikling skal der til. Fortiden må ikke stivne, men skal kunne falde ind i fremtiden på en skøn måde.

Kathrine havde også oplevet snærende bånd i det miljø, hun var vokset op i. Især da hun blev teenager, og skulle finde ud af sin egen seksualitet. For hun blev forelsket i en, der kom fra en helt anden baggrund, så hun følte hun skulle vælge imellem

ham og den dogmatiske tro. Og det blev i første omgang kærligheden, der vandt. Hun lagde afstand til alt, der havde med kirke, tro og åndeligt fællesskab at gøre.

Der var simpelthen nødt til at komme ung vin på nye sække.

Hun var nødt til at finde sin egen måde at være i verden på.

Det var ganske nyt for hende at stille sig op på en scene og sige – ”jeg vil synge salmer for jer – både gamle og nye.”

Det var grænseoverskridende og hun var berørt.

Og hun havde også fået bemærkninger fra det kristne miljø om, at ydmyghed var en af de vigtigste værdier at holde fast i.

Nu skulle hun da ikke tro, at hun var noget, fordi hun var kommet i fjernsynet.

Kvinde kend din plads.

De sociale regler for en kvinde stikker stadig frem ind imellem.

Vi ser det herhjemme og vi ser det i valgkampen i USA. En kvinde bedømmes anderledes end en mand.

Hvad nu hvis.

Hvad nu hvis vi kunne lade være med at ville bedømme hinanden hele tiden?

Hvad nu hvis vi kunne holde os på egen banehalvdel?

Hvad nu hvis vi lyttede mere til naturen og til menneskene?

Gud skabte verden på 6 dage og på den syvende dag hvilede han. Lå i en hængekøje i træerne i Paradisets Have og sov.

Det er ikke uden grund. Vi har brug for hvile. Jorden har brug for hvile. Til restitution. Til at komme os efter veludført arbejde.

Hverken mennesket eller naturen er en produktionsmaskine, der kan optimeres til det uendelige. Der er en grænse.

Hvorvidt vi allerede har overtrådt grænsen, skal jeg ikke gøre mig klog på. Klimaforandringer har jo altid fundet sted. Men noget tyder på at det er på tide, at vi tænker på at sikre vores rene grundvand, og forsøger at mindske CO 2 udslippet.

Den islandske forfatter Audur Ava Olafsdottir skriver altid håbsfortællinger.

I bogen EDEN møder vi kvinden Alba, der er islænding i dette golde land, der er dannet af lava.

Alba køber et stykke jord, hvor der intet vokser – kun med det formål at plante træer og omdanne en ødemark af sort sand og lava til en paradisiske have.

Det er hendes måde at betale tilbage for at hun som en kendt sprogforsker er nødt til at flyve meget, når hun skal ud og holde foredrag. Hun arbejder ihærdigt for at sproget islandsk kan overleve som selvstændigt sprog.

Undervejs i bogen møder hun en ung dreng på flygtningecenteret, hvor Alba er frivillig.

Drengens familie vil rejse hjem, hvor de kom fra, men drengen har tabt sit hjerte til Islands vilde natur, så han vil gerne blive og får lov til at bo hos Alba, og bogen slutter så smukt og håbefuldt:

”jeg ser min plejesøn spille fodbold på græsplænen, selv står jeg i støvlerne fra min mor midt i kartoffelbedet, eftersom man altid befinder sig i midten af sit eget liv, og jeg ser det glimte i en strømhvirvel på elven, jeg ser cirklen som bærer evig glans, og jeg ser hunden løbe efter ordet, der flagrer frit omkring - ligesom i begyndelsen, som på skabelsens første dag, og jeg

tænker på Ordet, det er et intetkønsord, ental med bestemt artikel, og i det fjerne synes jeg at jeg kan skimte tiden.

Jeg omfavner drengen.

Det skal nok gå alt sammen, siger jeg.

Det hele skal nok gå godt”.

Amen.